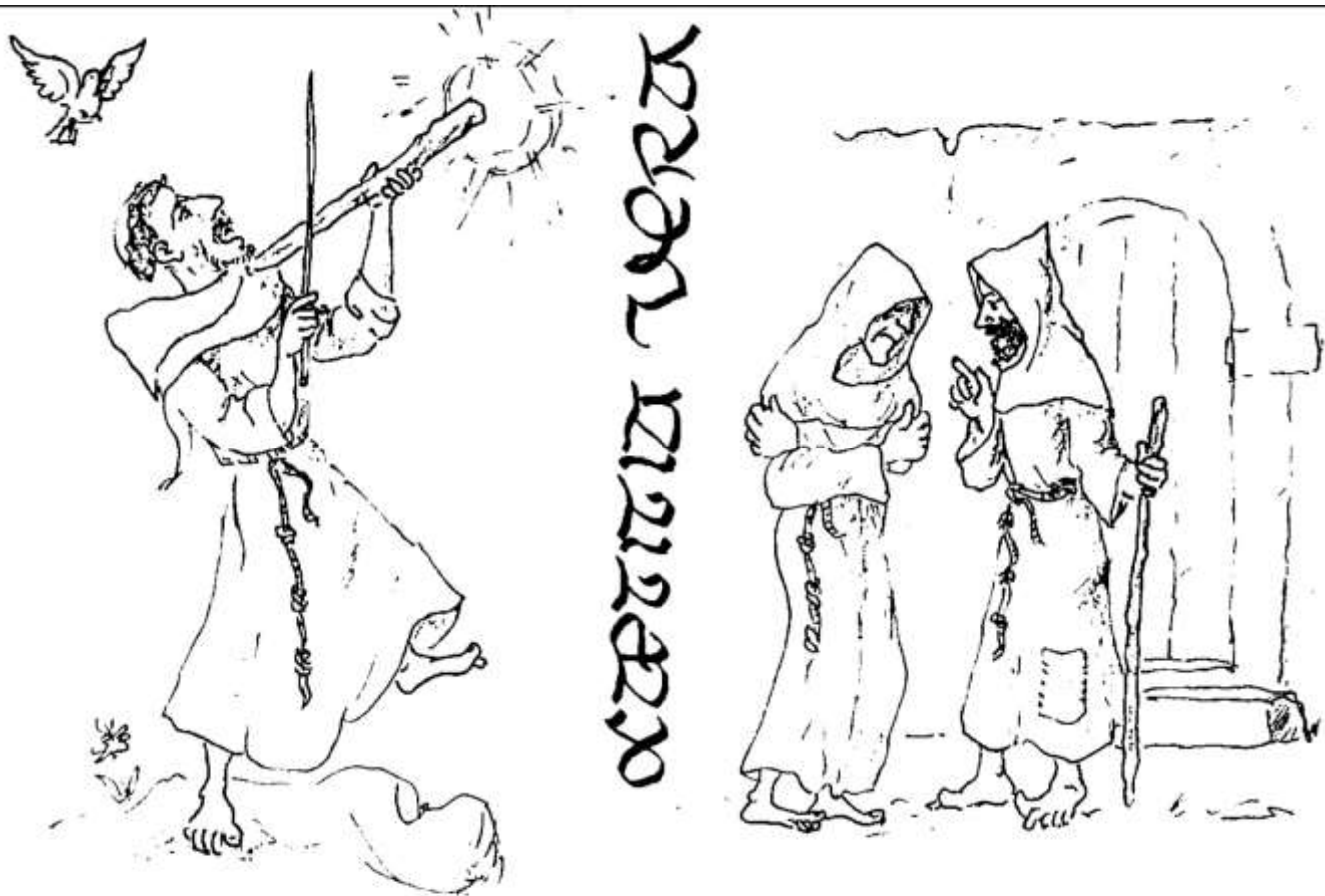

Petitia vera aneb pravota radost

PROSINEC 2022

Uvnitř naleznete:

- Formace: od tápání zpět k evangeliu, od mnohomluvnosti ke Slovu
- Čas prosit a čas děkovat

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Formace: od tápání zpět k evangeliu, od mnohomluvnosti ke Slovu

Podzimní formační seminář v Brně překvapil náš host, otec Bonaventura Čapek OFM, otevřeným pojmenováním stavu duchovní formace v našem řádu: tápeme. Jeho vtipná typologie několika druhů „tápání“ však vede k zamyšlení: jak tedy dál?

To se týká i Zpravodaje, a jeho Formační přílohy. Národní rada zvažuje několik cest jak ven z tápání. Připravuje se seznam formačních textů doporučených k profesní přípravě, objevilo se snění o obnovení tištěné formy, návratu k Poutníkovi. Na to zatím nemáme. Rozdělení Zpravodaje na dvě části, organizačně-informační, a duchovně formační, se jeví jako cesta schůdnější. To, co lze udělat hned, je cesta stručnosti: ta čelí námitkám, že Zpravodaj je příliš dlouhý. To je jedno ze zjištění synodality: žijeme ve společnosti, která nás zavaluje vším možným, i informacemi, i duchovní literaturou, vůbec všeho už je příliš. A františkánství je prostota, jednoduchost.

V minulém Zpravodaji - na jedné stránce „Zelená životu...“ - je návrh jak podpořit přijímání maličkých („Dítě je zázrak“). Hledání podpory pro tuto iniciativu neuspělo: odezva byla minimální. Jako vedlejší výsledek se ukázalo, že nejde jen o nezáměr, že jde i o neinformovanost. Nemáme reprezentativní průzkum, z poněkud náhodných zjištění je dojem, že Zpravodaj se příliš nečte (jak rád bych se mýlil!) Čest výjimkám, díky za uznání, spočitatelná na prstech jedné ruky (MBS Jilemnice, MBS Sušice, sestra Klára od P.M.Sněžné...). Pro stálé dopisovatele Zpravodaje a Formační přílohy by zjištění o nezájmu mohlo vést k pocitu marnosti a malomyslnosti. Advent vede ke kajícímu zamyšlení: není vina i na naší straně? Zvláště když se člověk živí mluveným i psaným slovem celý život, tak se musí zarazit nad varováním našeho Pána o závažnosti slov: vždyť z každého planého slova budu muset skládat účty v den soudu! (Mt 12,36).

Zkušenost z jednoho MBS a jedné skupinky ve farnosti je k dispozici: návrat k prameni všech pramenů, k Písmu, především k evangeliu. Jsme jen služebníci neužiteční, mnohoslovností to nevytrhneme. Namísto množení slov jen lidských, vraťme se ke Slovu Božímu. To nepodléhá inflaci: „*Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal*“ (Iz 55, 10-11).

Jen Syn Boží si mohl dovolit říci: nebe i země pomínou, ale má slova nepomínou. *Lectio divina* (zbožná četba) je osvědčenou cestou duchovní formace, vděčně vzpomínám na duchovní cvičení vedená touto četbou, které blahé paměti míval otec Augustin Šváček OFM Cap. u P. M. Andělské. Náš otec sv. František před 800 lety oslavil v Grecciu příchod Dítěte - Vtěleného Slova, který byl největší událostí lidských dějin, tím pravým Dítětem zázrakem, když Bůh se stal pro nás a pro naši spásu člověkem. Trpíme nadúrodou slov, slov naší vděčnosti nebude nikdy dost. O tom je krátký sloupek sestry Věrky.

Bratr Irenej, s přáním požehnaných vánoc všem.

Čas prosit a čas děkovat

Slyšíme teď z různých stran, co všechno má covid v oblasti ekonomické, kulturní a společenské na svědomí, k čemuž se přidávají i hlasy věřících, které mu přičítají nižší účast na mších svatých a vůbec úbytek lidí v kostele. Něco na tom asi bude, protože někteří pravidelní návštěvníci si nejspíš zvykli na pohodlnější sledování mši v televizi a s touto “zprostředkovanou konzumací“ se spokojili. Ale má covidová doba opravdu tak tragické následky? Když vzpomínám na jednotlivosti, přinesla její omezení i mnoho dobrého. Ve snaze obejít sdružování a nepřijít o mši svatou, dali bychom si někteří i nohu za krk. A tak jsme zažili mše svaté venku, např. na Staroměstském náměstí nebo půlnoční na náměstí Strossmayerově. Já osobně zažila mši svatou na Olšanském hřbitově, na přineseném stolku a s vínem v pet lahvi. S Františkem Reichelem jsme přemluvili O. Jakuba, takto provinciála, aby udělal mši na hřbitově, když je to venku a tudíž povolené. František mezitím zemřel (nikoliv na covid), a tak se mše konala nejen za zemřelé tam pochované, ale aktuálně i za našeho bratra. Stalo by se něco podobného bez covidu? A jak jsme si najednou dokázali najít čas na společnou modlitbu! Litanie v době nakažlivých nemocí, pater v našem kostele každý den zpovídal a podával sv. přijímání... Růženec, na který jsme si zvykli, nám zůstal doteď. Každý večer se přede mši svatou modlíme růženec, zatímco dřív to šlo ztuhla. Pro starší sestry, které chodily do kostela každý den a v době covidu se bály, vymyslel jeden technicky zdatný bratr společné modlení po telefonu. Modlili jsme se každý večer v 19:45 a zůstalo nám to dodnes! Dva a půl roku se modlíme každý den. Už před čtyřiceti lety nás Panna Maria v Medžugorje prosila, abychom se každý den pomodlili růženec (dokonce tři!) a přitom vzpomněli na ni a na její úmysly. Kajícně přiznávám, že jsem se k tomu dopracovala až teď, v době covidu... Jistě, byla to nebezpečná nemoc, hodně lidí zemřelo, mnozí mají po prodělané nemoci trvalé následky. Ale přiznáváme si, alespoň my, věřící – že to mohlo dopadnout mnohem, ale mnohem hůř? (Jen pro připomenutí: V letech 1576-1577 zachvátil Evropu mor a zemřely během roku milióny lidí.)

V evangeliích se mluví o deseti malomocných, které Ježíš uzdravil. A jen jeden se vrátil, aby poděkoval. Chceme patřit k těm devíti, kteří si nejspíš mysleli, že se uzdravili sami? Nebylo by na místě poděkovat, že hrozivá, neznámá nemoc odchází a zdá se, že už nebude tak strašná? Nebo mlčíme z pověřivosti? Abychom to nezakřikli? Koneckonců, máme teď jiné starosti. Je válka na Ukrajině ... copak je teď čas na nějaké díky? Kdo ví, co se z války vyvine! Není to náhodou nějaká další zkouška, pokračování covidu, další „egyptská rána?“ A tak selský rozum radí: Nechme si čas na děkování, na to je vždycky času dost... Jenže Bůh stojí o naše díky. Jako nejposlednější žebrák čeká, jestli si na Něj vzpomeneme: poprosíme, poděkujeme, budeme přeskakovat překážky jenom, abychom mohli být s Ním. A tak ti, Pane, děkujeme za dopuštění nakažlivé nemoci s nadějí, že už je jí konec, i za to dobré, co záhadná nemoc přinesla. A prosíme za ukončení války v Evropě. Skonči s ní podobně jako s tou zákeřnou, neznámou chorobou, která přišla stejně nečekaně. Na děkování není nikdy času dost.

Věra Eliášková